

Historien om Bafachaen

Da byen Lalitpur var styret af en Kirati-konge ved navn Patuko, var mange i byen bange for ham og hans tilhængere, da de skabte frygt og kaos. Patuko valgte at sætte en ring af forhindringer op, rundt om Kwa Bahal, hvilket gjorde det svært for præster og rejsende at passe deres helligdom. En af byens præster blev mere og mere bange for kongen og hans tilhængere, og en dag besluttede han, at det var for farligt at tage til klosteret. I stedet valgte han at sende sin søn. Drengen var ung og uskyldig, og derfor troede præsten, at soldaterne ville lade ham gå i troen om at han bare var et barn. Drengen lyttede omhyggeligt til sin far, og lærte hvordan han skulle udføre de daglige ritualer. Næste dag, lige før daggry rejste drengen til Kwa Bahal. Og som forventet ignorerede soldaterne ham.

Drengen åbnede porten og udførte sin pligter. Til sidst forberedte han morgenmaden til Shakyamuni Buddha, og stillede den foran ham, men intet skete. Drengen var nysgerrig efter, hvorfor Shakyamuni Buddha ikke indtog måltidet, og ventede tålmodigt. Drengen begyndte at snakke beskedent til Shakyamuni Buddha *"Min kære Buddha, tak! Vask venligst dine hænder og ansigt. Din morgenmad er klar og bliver kold. Mine forældre er optaget af deres huslige pligter, og har derfor sendt mig for at passe dig"*.

Der var intet svar fra Shakyamuni Buddha. Drengen med det reneste hjerte, vidste ikke at det var en figur af bronze han talte til, og blev derfor ved med at snakke til Shakyamuni Buddha. Men han fik stadig intet svar, før drengen på et tidspunkt sagde *"Åh min kære Buddha, hvis du ikke accepterer min anmodning, så bliver jeg nødt til at blive her, og så vil jeg sulte"*. Pludselig bevægede guden sig ganske langsomt, tog det hellige vand, som drengen havde hentet, og vaskede hænder og ansigt. Guden tog derefter morgenmaden, som drengen havde tilberedt. Drengen smilte nu over, at han så sin gud tage imod det måltid, han havde forberedt.

Derhjemme ventede drengens forældre spændte. De hørte døren knirke; det var deres søn. De krammede ham og spurgte *"Hvorfor tog det så lang tid?"*. Hvortil drengen svarede *"Jeg udførte alle opgaver, som du fortalte mig far. Til sidst serverede jeg Shakyamuni Buddha hans morgenmad. Men han tog ikke sit måltid, selvom jeg bad ham om det mange gange. Jeg fortalte ham så, at hvis han ikke indtog sit måltid, så skulle jeg"*

vente, og jeg ville sulte. Det var først da, Shakyamuni Buddha rensede sig selv og spiste sit måltid”.

Drengens forældre var målløse. Derfor besluttede de at følge med deres søn til Kwa Bahal, og se det med deres egne øjne.

Dagen efter så de på afstand, hvordan deres søn udførte sine opgaver. Hvordan han hentede helligt vand og tilberedte morgenmad, som Shakyamuni Buddha langsomt brugte til at rense sig selv med og spiste. Drengens forældre var glade over at have overværet en så stor begivenhed. Da de nåede hjem, sagde præsten til sin kone *”Min kære, hvor længe skal vi gøre dette? Sendt vores søn ud i faren. Det varer ikke længe, før soldaterne bliver mistænksomme over for ham”*. Hvortil hans kone svarede *”Jeg er enig, men hvad kan vi gøre?”*.

Præsten sagde herefter følgende til sin søn *”Min kære dreng, i morgen, når du er færdig med at udføre de daglige opgaver, vil jeg have, at du fremsætter en ydmyg appel til Shakyamuni Buddha. Lad ham vide om kong Patuko og hans tilhængeres handlinger, der har fjernet al sikkerhed fra vores liv”*. Drengen, mild og lydige; gjorde som hans far havde fortalt.

Til drengens appel svarede Shakyamuni Buddha således *”Når du kommer i morgen, så tag en kop komælk med”*.

Drengen vendte hjem, og fortalte sine forældre om Buddhas svar. Den næste dag udførte han sine opgaver og placerede derefter komælken foran Shakyamuni Buddha.

”Kender du til baugaen?” spurgte Shakyamuni Buddha.

”Ja, min kære Buddha” svarede drengen.

”Hæld denne kop komælk i baugaen når du går hjem”.

Drengen gjorde som i Shakyamuni Buddha havde instrueret ham, og hældte komælken i baugaen. Herefter kunne drengen høre en mild summen, som blev højere og højere.

Til hans overraskelse fløj tusindvis af hvepse ud af gruben. De skabte en stor larm og begyndte at stikke kongens tilhængere. Hvepsene sværmede derefter mod kongens fort, og skabte kaos. Kong Patuko og hans familie blev rædselsslagne og løb væk.

Mange døde den dag, og kun otte hundrede undslap gennem byens nordlige port.

Herefter vendte freden tilbage til byen Lalitpur.

Der er gået århundrede siden, og den dag i dag, er Bafachaen en ung, klog, blid dreng og

overpræst i Kwa Bahal. Klostersamfundet har med succes bevaret den gamle praksis og de rituelle adfærd, og vil aldrig glemme Bafachaens ekstraordinære bedrift.